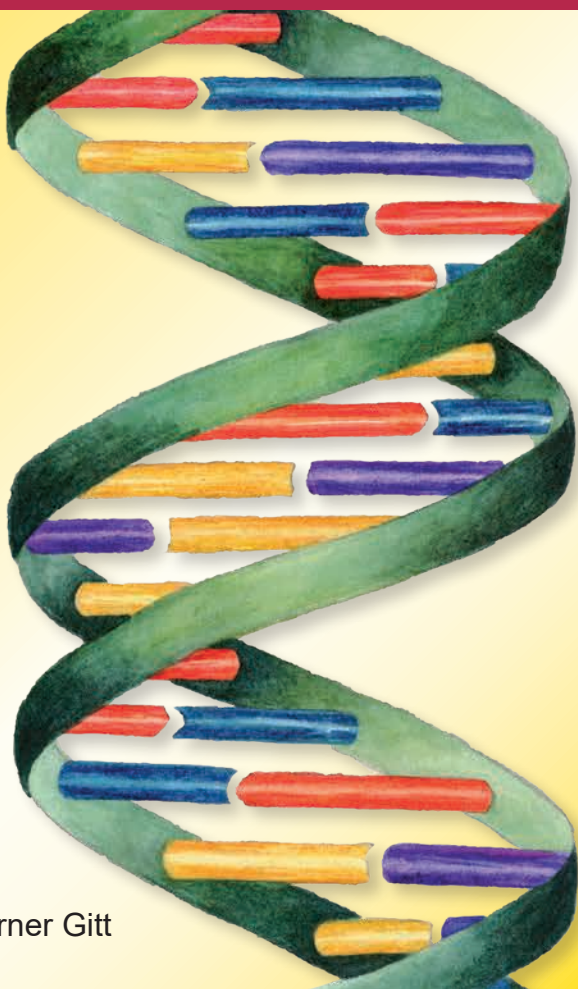

Dčesar **Darwin** še ni mogel vedeti

Werner Gitt

Česar Darwin še ni mogel vedeti

Še pravi čas na začetku Darwinovega leta 2009 je 31. decembra 2008 v nemškem časopisu »DIE ZEIT« izšel dvostranski članek z naslovom **»Hvala, Darwin!«**, poleg tega pa so bile temi evolucije posvečene štiri cele strani. Hvala velja moškemu, ki je bil rojen pred 200 leti in čigar revolucionarna knjiga »O nastanku vrst« je izšla pred 150 leti.

Že filozof Immanuel Kant (1724-1804) je ponosno zahteval: **»Dajte mi materijo, iz nje hočem zgraditi svet.«** Tudi francoski matematik in astronom Laplace (1749-1827) se je 50 let kasneje postavljal pred Napoleonom: **»Moje teorije ne potrebujejo hipoteze ,boga'«**. Ti in drugi očetje znanstvenega ateizma so iskali razlago za izvor življenja, v kateri ne bi bilo več Boga. Navidezno odrešilni odgovor je dal Darwin, ki je omogočil misel, po kateri je bilo mogoče nastanek življenja razložiti na »naraven način«. Medtem ko je sam posledico svoje izjave še omahujoče tehtal, današnji svet, ki postaja čedalje bolj brezbožen, navdušeno vzklika svojemu pokrovitelju v uvodnikih brez konca.

Do Darwinovega potovanja h Galapaškimi otoki (1835) je svet zaupal nauku grškega filozofa Aristotela, po katerem so vrste nespremenljive. Iz različnih oblik kljunov tam živečih ščinkavcev je Darwin pravilno sklepal: vrste se lahko prilagajajo in spreminjajo. Njegovega nadaljnega sklepa, češ da vse življenje izhaja iz skupnega rodovnika, pa znanstveno ne moremo zagovarjati. Darwin sam je že videl, da je velika pomanjkljivost njegove teorije v tem, da v naravi skoraj niso našli nobenih fosilnih vmesnih oblik. Kljub temu: človek je po Darwinovem nauku izgubil svoj poseben položaj, ki mu ga je namenil Stvarnik sam, in je bil od tedaj naprej zgolj še povzpetnik iz živalskega sveta.

Gonila evolucije

Kot gonila evolucije danes imenujejo mutacijo, selekcijo, izolacijo, veliko časa, naključje, nujnost in smrt. Vsi ti dejavniki obstajajo; a vendar nobeden ni dajalec nove ustvarjajoče informacije.

- **Mutacija** lahko zgolj spremeni obstoječo dedno informacijo. Brez že obstoječe informacije DNK se evolucija sploh ne more sprožiti. Mutacija je po definiciji naključni mehanizem brez vsakršne določitve cilja, tako da sledeč iz tega načeloma ne more porajati novih konceptov (npr. organov).
- **Selekcija** daje prednost živim bitjem, ki so bolj sposobna preživetja in skrbi za to, da daje dedne zasnove z večjo verjetnostjo naprej. Selekcija pa zgolj izloča ali iztreblja že obstoječa bitja; nič pa se s selekcijo ne more izboljšati oz. nič novega ne more s selekcijo nastati.
- Tudi drugi zgoraj omenjeni dejavniki evolucije ne pridejo v obzir kot kreativni oblikovalci.

Oglejmo si nekaj primerov s področja živih bitij in ob tem preverimo, ali so mogli ti dejavniki evolucije, ki učinkujejo, kakor da bi bili brez cilja, ustvariti naslednje koncepte.

Spolno razmnoževanje

Po evolucionistični teoriji je »iznajdba« spolnega razmnoževanja odločilen dejavnik za višji razvoj živih bitij. Po vedno novih genskih kombinacijah nastaja mnogo različic, od katerih preživijo proces selekcije samo tiste, ki se najbolj prilagajajo svojemu okolju. Ta proces pa iz dveh razlogov ne pride v obzir za želeno evolutivno težnjo k višjemu v splošnem razvoju:

1. Seksualno razmnoževanje se sploh ne more sprožiti po procesu evolucije. Mogoče bi bilo zgolj tedaj, kadar bi oba spola imela istočasno popolnoma delujoče organe. Pri evoluciji pa po definiciji ni usmerjajočih strategij, ki bi imele cilj ali načrt. Kako naj bi potekal razvoj potrebnih organov v več ko tisoč generacijah, ko pa se ta par živih bitij brez teh organov niti ne more razmnožiti? Če pa lahko izključimo počasen razvoj, kako bi se potem lahko nenadoma pojavili

tako različni in poleg tega kompleksni organi, ki morajo biti do zadnjih podrobnosti medseboj usklajeni? Sicer pa bi morali biti razpoložljivi tudi na istem kraju.

2. Tudi če bi kdaj predpostavljali, da je možnost za spolno razmnoževanje padla »z neba«, pri pomešanju dedne zasnove načeloma ne bi nastala nova informacija. Rejci in gojitelji so s svojimi nešteti poskusi pokazali, da so plemenito rejene krave vedno ostale krave in da iz pšenice nikoli niso nastale sončnice. Tako imenovano mikroevolucijo (spremembe znotraj ene vrste) je mogoče preveriti; za makroevolucijo (spremembe prek meja posameznih vrst) ni dokazov.

Genialna tehnika pri rdečih krvničkah

V vsaki kapljici krvi imamo okoli 150 000 milijonov rdečih krvničk. To so zelo specializirane podmornice, ki nimajo s seboj nikakih torped, ki bi uničila življenje, temveč opravljajo zelo pomembno, za življenje potrebno funkcijo.

- 175 000-krat jih napolnjuje kisik v življenjski dobi 120 dni, istočasno pa izločajo v pljučih kot stranski izdelek ogljikov dioksid (CO_2), ki nastane zaradi oksidacije.
- Te male transportne ladjice so tako majhne, da se prerinejo tudi skozi najožje lasnice, da bi dosegle vse dele telesa.
- Na sekundo se porajata dva milijona novih rdečih krvničk, ki vsebujejo rdeče krvno barvilo hemoglobin, ta pa je izredna in zelo kompleksna kemična spojina.

Hemoglobin je potreben za prenos kisika že v času embrionalnega razvoja. Do tretjega meseca je poraba kisika povsem drugačna kakor v fetalni razvojni stopnji (od 3. meseca naprej), zato pa je potrebna vsakokrat drugačna vrsta hemoglobina z drugo kemično sestavo. Tik pred rojstvom delajo vse „tovarne“ s polno paro, da bi se ponovno prilagodile hemoglobinu odraslega človeka. Teh treh vrst hemoglobina ni mogoče najti po evolutivni poti s poskusom, ker večina drugih različic ne bi prenašala dovolj kisika, kar pa bi bilo smrtonosno. Celo če bi nastala v dveh razvojnih stopnjah pravilna molekula, bi to bila zanesljiva smrt, če tretja ne bi bila pravilna. Trikrat je za proizvodnjo

hemoglobina potrebna povsem drugačna biološka naprava, ki mora v ustreznem trenutku preurediti produkcijo.

Odkod tako komplicirana mašinerija? Vsaka predstava o evoluciji tu povsem odpove, kajti v svojih napol dokončanih vmesnih razvojnih stopnjah, ki naj bi po evoluciji pripeljale k tej kompleksni mašineriji, ta živa bitja ne bi preživel.

Ta koncept kompleksnosti, ki je ni mogoče zreducirati, velja tudi za imunski sistem človeškega organizma, ali za biček, s katerim se premikajo bakterije. Tudi tu živa bitja »na poti« do svoje zdajšnje razvojne stopnje ne bi preživel. Lažje je domnevati, da je bilo vse potrebno pripravljeno od samega začetka, to pa je mogoče le, če je moder stvarnik vse to načrtoval in ustvaril tako, da je popolnoma sposobno delovati.

Let prosenke

Prosenka je čudovito lepa ptica. Vsako teh bitij se izleže na Aljaski iz jajca. Pozimi tam postane zelo mrzlo, zato se ptice selijo na Havaje. S 4500 kilometri je cilj zelo daleč, zato pa je potreben nonstop-polet, ker do počitka do tja ni nobenega otoka in ptica tudi ne zna plavati. Za polet potrebuje prosenka napolnjen zbiralnik za gorivo v obliki 70 gramov použite maščobe. Od te je še vračunanih 6,8 gramov rezerve za primer nasprotnega vetra. Ker mora ptica leteti tri dni in pol brez prekinitve ponoči in podnevi ter se držati smeri za ločno minuto natančno, potrebuje avtopilota, ki precizno deluje. Če otoka ne bi dosegla, bi jo zanesljivo doletela smrt, saj daleč naokrog ni nobene možnosti za pristanek. Če ne bi imela natančno zračunane količine maščobe, ne bi preživel.

Mutacija in selekcija sta tudi tu nesposobni graditeljici. Veliko bolj sprejemljivo je, če domnevamo, da je bila prosenka od vsega začetka tako ustvarjena – opremljena z vsem, kar potrebuje.

Je evolucija uporaben miselni model?

Kakor nam kaže kot primer zgornji pogled na področje živih bitij, najdemo tudi sicer vsepovsod koncepte, ki so v največji meri naravnani na cilj:

- **Glavač**, ki je sesalec, je tako opremljen, da lahko iz 3000 metrov globine priplava na površje, ne da bi poginil zaradi potapljaške bolezni, ki se je človek tako boji.
- Ogromna množica mikroskopsko majhnih **bakterij** v našem črevesnem traktu ima vgrajene elektromotorje, ki lahko tečejo naprej in nazaj.
- Od popolne funkcije **organov** (npr. srca, jeter, ledvic) je v največ primerih odvisno življenje celotnega organizma.

Organi, ki še ne bi bili dokončani in bi se šele razvijali, bi bili brez vrednosti. Kdor tu razmišlja v smislu darvinizma, mora vedeti, da evolucija ne pozna ciljne perspektive v smer organa, ki naj bi pozneje kdaj deloval. Nemški evolucionisti biolog G. Osche je pravilno pripomnil: **»Živa bitja med nekaterimi razvojnimi stopnjami vendar ne morejo začasno zapreti svojega podjetja kakor podjetnik.«**

Inteligenca in modrost, ki se izražata v delih stvarstva, sta naravnost veličastni. Sklep od delov stvarstva na kreativnega začetnika je torej več kakor očiten. Dobro je usklajen z našim opazovanjem, kar Biblija izraža že v svoji prvi vrstici: **»Na začetku je Bog ustvaril...«**

Pod vplivom darvinizma se je uveljavila teologija, ki je kritična do Svetega pisma in je razvrednotila poročilo o stvarjenju kot sporočilo Boga. Za nas pa je dobro, če **»verujemo v vse, kar je zapisano v postavi in prerokih«** (Apostolska dela 24,14), kajti **»Bog ni človek, da bi lagal«** (4. Mojzesova knjiga 23,19).

Odkod prihaja informacija?

Najmočnejša argumentacija v znanosti je dana vedno tedaj, kadar naravne zakone lahko uprabljamo tako, da izključujejo kak proces ali pojav. Naravni zakoni ne poznajo izjeme. Zaradi tega je recimo perpetuum mobile, torej stroj, ki bi deloval brez dovajanja energije, nemogoč.

Danes vemo, česar Darwin ni mogel vedeti. Namreč, da se v celicah vseh živih bitij pojavi naravnost nepredstav-

ljiva količina informacij, in poleg tega še v najvišji nam znani gostoti. Vsi organi nastanejo tako, da jih usmerja informacija, vse poteke v živih bitjih usmerja informacija, in tudi proizvodnja vseh substanc, ki so lastne telesu (npr. 50 000 proteinov v človeškem telesu) usmerja informacija. Miselni sistem evolucije bi sploh lahko deloval samo, če bi bilo mogoče, da bi zaradi naključnih postopkov v materiji nastala informacija. Ta pa je nujno potrebna, ker vsi gradbeni načrti posameznikov in vseh kompleksnih postopkov v celicah potekajo tako, da temeljijo na informaciji.

Informacija je nematerialna veličina in torej ni lastnost materije same po sebi. Naravni zakoni o nematerialnih veličinah, še prav posebej o informacijah, pravijo, da materija nikoli ne more sama proizvesti nematerialne veličine. Še vedno velja: informacija lahko nastane samo z začetnikom, ki ima inteligenco in voljo. S tem pa je jasno: Kdor misli, da je evolucija mogoča, veruje v »perpetuum mobile informacije«, torej v nekaj, kar splošno veljavni naravni zakoni strogo prepovedujejo. S tem pa smo zadeli Ahilovo peto evolucije in ji zadali SMRTNI UDAREC v okviru znanosti. V svoji knjigi »Am Anfang war die Information« (»Na začetku je bila informacija« - v slov. še ni na voljo – op.prev.) sem to pot zelo izčrpno opisal.

Odkod prihaja življenje?

Ob vsem tem glasnem evlucijskem kričaštvu naših dni se lahko vprašamo: »Odkod zdaj to življenje resnično prihaja?« Evolucija nima niti najmanjše razlage za to, kako bi moglo življenje nastati iz česa mrtvega.

Stanley Miller (1930-2007), čigar »poskus s prajuho« (1953) je omenjen v vsaki knjigi za biologijo, je 40 let po tem priznal, da nobena od takratnih hipotez o nastanku življenja ne more prepričati. Vse skupaj jih je imenoval kot »**ne-smisel**« oz. kot »**kemične izmišljotine**«. Mikrobiolog Louis Pasteur (1822-1895) je spoznal nekaj zelo temeljnega: »**Življenje lahko prihaja samo iz življenja.**«

Samo eden je lahko rekel: »**Jaz sem življenje**« (Janez 14,6), to pa je bil Jezus. O njem piše v Pismu Kološanom 1,16: »**Kajti v njem je bilo ustvarjeno vse, kar je v nebesih in kar**

je na zemlji, vidne in nevidne stvari» in naprej pri Janezu 1,3: **»Vse je nastalo po njej** (= po besedi oz. Jezusu) **in brez nje ni nastalo nič, kar je nastalo.**« Vsaka teorija o nastanku sveta ali življenja, v kateri Jezus ni omenjen kot vir in prvi temelj življenja, je potemtakem mrtva tvorba, ki se nujno mora raztreščiti ob skali Jezusa.

Evolucija je torej ena največjih zmot v svetovni zgodovini in je milijone ljudi pahnila v brezno nevere. Veliko sodobnikov na žalost ne pomisli naslednje: Breznu nevere sledi onstran smrtne meje brezno večne pogubljenosti (pekel). Prava stiska v mišljenju našega sveta je, da se resničnemu začetniku vseh stvari ne priklanja z uvodniki **»Hvala, Jezus!«**.

Veliko ljudi ne ve nič o tem, da nam je Jezus ponudil nekaj sijajnega. Rekel je: **»Jaz sem vrata**« (Janez 10,9), s tem pa je mislil dostop do nebes. Kdor se ozre k njemu, ima večno življenje.

Direktor in profesor
dr.-inž. Werner Gitt

Naslovna stran: shematski prikaz molekule DNK. Globoko v notranjosti celice, v njenem mikroskopsko majhnem jedru, je shranjena najdragocenejša snov telesa – genom, genetska informacija.

Naslov izvirne izdaje: Was Darwin noch nicht wissen konnte!

Avtorjeva domača stran: www.wernergitt.de

Iz nemščine v slovenščino prevedel: Tim Oliver Wüster

Naslovna stran: Elise Christian, 1. naklada

Missionswerk Bruderhand

Am Hofe 2; 29342 Wienhausen, Germany

Tel.: +49 (0) 51 49/ 98 91-0 Fax:-19; Homepage: bruderhand.de

E-Mail: bruderhand@bruderhand.de

Nr. 124-28 – Slowenisch/Slovenian – 2nd edition 2009